

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/563/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712215384
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6712215384.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivicy Hanuskovej a členov senátu Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi Slovenskej republiky, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 13C/166/2012-186 zo dňa 12. 03. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrhy navrhovateľa (vedené pred Okresným súdom Zvolen pod sp. zn. 13C/166/2012, 13C/167/2012, 13C/168/2012, 13C/169/2012, 13C/170/2012, 13C/171/2012, 13C/172/2012, 13C/173/2012, 13C/174/2012 a 13C/175/2012), spojené na spoločné konanie pod sp. zn. 13C/166/2012 uznesením Okresného súdu Zvolen č. k. 13C/166/2012-15 zo dňa 13. 12. 2012, ktorými sa domáhal zaplataenia majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, všetko titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktorá mu bola spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Zvolen.

V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že predmetom nároku, ktorý žalobca v konaní uplatňuje, je náhrada škody a nemajetkovej ujmy, a to na základe zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažiskový dôvod, o ktorý žalobca opieral svoj nárok na náhradu škody za nesprávny úradný postup mala byť skutočnosť, že k zmene exekútora nedošlo v zákonnej 30 dňovej lehote s tým, že v jednotlivých exekučných konaniach navyše došlo aj k zbytočným prietahom v konaní. Okresný súd z obsahu jednotlivých spisov zistil, že v každom z uvedených exekučných konaní išlo o exekúciu vykonávanú na základe exekučných titulov, ktorými boli buď rozsudok rozhodcovského súdu alebo notárska zápisnica. Zdôraznil, že rozhodnutie o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora je rozhodnutím procesnej povahy, pričom skôr, ako exekučný súd o takomto procesnom návrhu oprávneného rozhodne, je nevyhnutne potrebné, aby súd v každej jednotlivéj exekučnej veci skúmal a vyhodnotil splnenie zákonných predpokladov, ktoré umožňujú prijatie rozhodnutia o zmene exekútora. Ak v priebehu exekučného konania exekučný súd zistí, že v konkrétnej exekučnej veci nie sú splnené podmienky na ďalšie vedenie exekúcie, potom je nielen oprávnený, ale zároveň aj povinný na prvom mieste rozhodnúť o zastavení exekúcie, resp. o jej vyhlásení za neprípustnú tak, ako to exekučný súd vo všetkých pripojených exekučných spisoch uskutočnil. Ak teda exekučný súd

prioritne rozhodol o zastavení exekúcie, resp. o jej vyhlásení za neprípustnú, nemožno mať za to, že takýto úradný postup je nesprávny, pretože neprichádza do úvahy výklad, v zmysle ktorého by mal súd povinnosť prioritne rozhodnúť o procesnom návrhu oprávneného v prípade, ak je prebiehajúca exekúcia ako celok neprípustná a sú dané dôvody na jej zastavenie. Bez ohľadu na uvedené zdôraznil, že pokiaľ by aj exekučný súd o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora rozhodol, tento by svoju zákonnú právomoc nemohol naplniť a v ďalšom vedení exekúcie pokračovať. Podľa okresného súdu by preto rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora skôr, než súd vyrieši podstatnú otázku prípustnosti exekúcie, nebol ani v súlade so zásadou hospodárnosti. Z uvedeného vyvodil záver, že ak exekučný súd nerozhodol o návrhu oprávneného vzhľadom na vyššie uvedené na zmenu súdneho exekútora do 30 dní od doručenia návrhu na súd, nemožno bez ďalšieho vyvodiť, že v konaní došlo k zbytočným prietahom. Pokiaľ ide o samotnú 30 dňovú lehotu, právna úprava, z ktorej táto lehota vyplýva, vstúpila do účinnosti až od 01. 09. 2005, a teda nedopadá na exekučné konania začaté pred 01. 09. 2005 vyplývajú z § 238 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku. Na exekučné veci vedené na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 11Er/2995/2004, 11Er/99/2004, 11Er/1101/2005, 11Er/1563/2005, 11Er/1365/2004, 11Er/908/2005, 11Er/415/2004 a 11Er/1051/2004, sa teda nevzťahuje ust. § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 08. 2005, ktoré lehotu pre rozhodnutie exekučného súdu o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora neupravuje. V predmetných konaniach, teda, exekučný súd predmetnou 30 dňovou zákonnou lehotou, na ktorú žalobca poukazoval, viazaný nebol.

Následne okresný súd uviedol, že dobu rozhodovania o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v trvaní niekoľkých mesiacov, resp. pristúpenie k tomu, že súd exekúciu, v ktorej bol takýto návrh podaný, zastavil, resp. vyhlásil za neprípustnú až s odstupom niekoľkých mesiacov, nemožno považovať za neprímeranú s prihliadnutím na okolnosti konkrétnych konaní, keď súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že práve žalobca inicioval začatie exekučných konaní hromadne, a zároveň v mnohých veciach podal hromadne aj návrhy na zmenu súdneho exekútora. V rovnakom čase preto zaťažil všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom na čo musel počítať s technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho návrhoch bude rozhodnuté s určitým časovým odstupom. Niekoľko mesačné omeškanie exekučného súdu je možné podľa okresného súdu považovať za akceptateľné vzhľadom na okolnosti prípadu a právne stanovisko Ústavného súdu SR, v zmysle ktorého nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, resp. právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Na záver okresný súd zdôraznil, že účinky pôvodného návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie zostali zachované, pričom žalobca žiadnym dôkazom nepreukázal, že pôvodne poverený súdny exekútor, ktorí mali až do rozhodnutia súdu o zastavení exekúcie, resp. o zmene exekútora oprávnenie, ale aj povinnosť v predmetných veciach konať, by túto svoju zodpovednosť akýmkoľvek spôsobom zanedbali, a prípadne, že by voči nim bola za uvedené konanie vyvedená profesionálna zodpovednosť. Na základe uvedeného mal okresný súd za to, že žalobca nesprávny úradný postup ani v jednej z posudzovaných exekučných vecí nepreukázal, a keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné, teda kumulatívne splnenie všetkých troch základných predpokladov je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu, a to nesprávneho úradného postupu nie je dôvodné skúmať existenciu vzniku majetkovej škody, či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Vzhľadom na uvedené považoval žalobu za právne neopodstatnenú a neodôvodnenú.

Okresný súd pred rozhodnutím vo veci samej zároveň rozhodol o žiadosti žalobcu o prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobcu, ktorej predmetom je porušenie jeho práva na zákonného sudcu a nestranný súd, a ktorého dôsledkom bude rozhodnutie krajského súdu vo veci nevyklúčenia sudcu povereného prejednaním veci. O uvedenom návrhu na prerušenie konania bolo okresným súdom rozhodnuté dňa 07. 10. 2013 tak, že návrh žalobcu na prerušenie konania bol uznesením č. k. 13C/166/2012-92 zamietnutý. Z dôvodu podaného odvolania vo veci rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý uznesením zo dňa 12. 03. 2014 uznesenie okresného súdu potvrdil. Opätovne však po nariadení pojednávania v prejednávannej veci žalobca doručil Okresnému súde Zvolen dňa 05. 03. 2015 návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásad nestrannosti súdu a sudcu zo dňa 05. 03. 2015, kde navrhol, aby súd konanie vedené pod sp. zn. 13C/166/2012 prerušil, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu

SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyklúčenia sudcu povereného prejednaním veci. Okresný súd po oboznámení sa s podaním doručeným súdu dňa 19. 09. 2013 a 05. 03. 2015 konštatoval, že ide o totožné podania s totožným obsahom uvedením rovnakých dôvodov. Z obsahu predmetných podaní bolo zistené, že ide o totožných účastníkov konania, ako aj totožnosť predmetu konania v danej veci, preto mal za splnené obe kritériá, z ktorých vyvodil, že ide o žiadosť o prerušenie konania z tých istých dôvodov, o ktorých už raz súd rozhodol. Vzhľadom k tomu, že bol súd toho názoru, že ide o prekážku veci rozsúdenej, dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky konania a konanie o návrhu žalobcu na prerušenie konania zo dňa 05. 03. 2015 zastavil aplikujúc ust. § 103, 104 ods. 1 veta prvá O. s. p..

Pokiaľ ide o návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 05. 03. 2015, ktorý bol okresnému súdu doručený dňa 06. 03. 2015, a ktorý žalobca odôvodnil tým, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, okresný súd podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. návrh zamietol. Uvedené rozhodnutie odôvodnil tým, že v konaní, ktoré je vedené pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 sa nerieši žiadna otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie Okresného súdu Zvolen v konaní vo veci samej. Uvedené neplatí, ani pokiaľ ide o dotknuté vnútroštátne konanie vedené Okresným súdom Prešov, ktorého predmet ale aj okruh účastníkov je odlišný od konania vedeného pred Okresným súdom Zvolen pod sp. zn. 13C/166/2012. Rovnako podľa názoru okresného súdu ani konanie o prejudiciálnych otázkach, ktoré boli v rámci predmetného vnútroštátneho konania Okresným súdom Prešov Súdnemu dvoru položené, nie je konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie vo veci samej. Zdôraznil, že je vecou vnútroštátneho súdu, pred ktorým začal spor, a ktorý nesie zodpovednosť za súdne rozhodnutie, posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nevyhnutnosť rozsudku o prejudiciálnej otázke pre vydanie rozsudku vo veci samej, ako aj relevantnosť otázok, ktoré položí Súdnemu dvoru (viď nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 163/2010). Nakoľko v tomto konaní pre rozhodnutie súdu vo veci samej nevyvstala potreba aplikácie unijného práva, v dôsledku toho nemohla v predmetnom konaní nastať ani potreba jeho výkladu. Z uvedeného dôvodu okresný súd nemal dôvod položiť Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky ohľadom výkladu unijného práva, a z rovnakého dôvodu nemá ani dôvod na prerušenie konania na základe toho, že pred Súdnym dvorom prebieha konanie o prejudiciálnych otázkach, odpoveď na ktoré podá Súdny dvor pre účely rozhodnutia v konaní vedenom pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010.

O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1 veta prvá O. s. p.) odvolanie navrhovateľ z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (ust. § 205 ods. 2 písm. a) O. s. p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p., súčasne v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., keď rozhodoval vylúčený sudca, ako aj k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., keď súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Namietal, že „súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. preto, že sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil“. Navrhovateľ však riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ak tak urobil, odňal tým navrhovateľovi právo na konanie pred súdom. Navyiac, navrhovateľ uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne aj v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Keďže navrhovateľ podal i ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, keďže v takomto konaní už bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad a ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

Ďalšou odvolacou námietskou bolo, že konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci samej súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Súd sa taktiež nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, pričom v žiadosti zdôrazňoval, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Navrhovateľ sa tak nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. V konečnom dôsledku tak súd rozhodol bez toho, aby umožnil navrhovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci, čím bola porušená kontradiktórnosť súdneho procesu.

Naviac navrhovateľ vytykal, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, preto okresný súd porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces, ak vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Okresnému súdu vytykal, že rozhodol bez toho, aby umožnil žalobcovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení.

Zároveň namietal, že súd mal rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p., ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu. Namiesto toho bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám.

K majetkovej škode navrhovateľ uviedol, že okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd tým ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla. V tejto časti považoval rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, keď z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Namietal, že predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok č. 1/2014, ktorý preukazuje, aký negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku nesprávny úradný postup okresného súdu. Okresný súd ale nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom.

K nemajetkovej ujme uviedol, že okresný súd v odôvodnení rozhodnutia nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné, a keďže je založené na skutkovej a právnej chybe, nie je v právnom štáte udržateľné.

Okresný súd nesprávne postupoval, ak nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom č. 1/2014, ktorý vypracoval znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave, z ktorého vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli žalobcom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky.

Na záver namietal procesný postup súdu, ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, a napriek tomu súd pred samotným

rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne nerozhodol. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu, ktorým okresný súd zamietol návrh navrhovateľa vo veci samej a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil ako vecne správny.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý súdny proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010).

Úvodom odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O. s. p.). V tejto súvislosti je zjavné, že zrejme z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní navrhovateľom na súdy, hmotnoprávne a ani procesnoprávne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd nadriadený, rozhodol uzneseniami č. k. 23NcC/8519/2012 zo dňa 09. 10. 2012, 24NcC/68/2012 zo dňa 15.10.2012, 3NcC/151/2012 zo dňa 15.10.2012, 5NcC/56/2012 zo dňa 12. 10. 2012, 2NcC/59/2012 zo dňa 15. 10. 2012, že zákonný suca JUDr. Juraj Lehotský nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vo veciach vedených pred Okresným súdom Zvolen pod sp. zn. 13C/166/2012, 13C/167/2012, 13C/168/2012, 13C/169/2012, 13C/170/2012, 13C/171/2012, 13C/172/2012, 13C/173/2012, 13C/174/2012, 13C/175/2012. Od vydania týchto rozhodnutí, v ktorých nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu. Napriek tomu sa odvolací súd touto námietkou zaoberal, ak z Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že v prípade, ak rozhodoval vo veci vylúčený sudca, ide o samostatný odvolací dôvod v zmysle § 221 ods. 1 písm. g) O. s. p. a navrhovateľ tento dôvod v odvolaní uplatnil. Odvolací súd k tejto námietke uvádza nasledovné:

Aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie. Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len samá táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcim ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne

predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranné, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu JUDr. Juraja Lehotského z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Už uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23NcC/8519/2012 zo dňa 09. 10. 2012, 24NcC/68/2012 zo dňa 15.10.2012, 3NcC/151/2012 zo dňa 15.10.2012, 5NcC/56/2012 zo dňa 12. 10. 2012, 2NcC/59/2012 zo dňa 15. 10. 2012 nebol zákonný sudca JUDr. Juraj Lehotský vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí vedených na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 13C/166/2012, 13C/167/2012, 13C/168/2012, 13C/169/2012, 13C/170/2012, 13C/171/2012, 13C/172/2012, 13C/173/2012, 13C/174/2012, 13C/175/2012, pretože nebol zákonným sudcom v exekučných veciach, resp. v konaniach exekučného súdu, z ktorého postupu mala navrhovateľovi vzniknúť škoda. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 727/2011, v ktorom bol vyslovený názor, že sudcu vecne a miestne príslušného súdu nevylučuje z prejednávania a rozhodovania vecí o náhradu škody len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci mala byť navrhovateľovi spôsobená škoda (vid' aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 102/2013). Aj keď navrhovateľ podal sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky na porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a ktorá sa mala týkať práve vyššie uvedených uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici, napriek tomu otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, teda nie ústavný súd v konaní o sťažnosti navrhovateľa. Uvedené vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu SR v skutkovo a právne totožnej veci, napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo dňa 06. 02. 2013, resp. I. ÚS 92/2013 zo dňa 13. 02. 2013, ktorými rozhodoval o sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOST', s. r. o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici, a ktorými rozhodol tak, že návrh navrhovateľa odmietol pre nedostatok právomocí Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie. Iné dôvody, pre ktoré by mal byť sudca, ktorý vo veci rozhodol, vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, ako sú už posúdené Krajským súdom v Banskej Bystrici ako súdom nadriadeným, navrhovateľ v odvolaní ani neuvádza. V predmetnej veci rozhodoval zákonný a nestranný sudca, preto k vade konania tvrdené navrhovateľom zo strany okresného súdu nedošlo.

Neobstojí ani ďalšia námietka navrhovateľa, že rozhodnutím súdu vo veci samej bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, osobitne jeho možnosť konať pred súdom, ak tento predbehol vydaním meritorneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu. Navrhovateľ síce v odvolaní tvrdil, že proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podal odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, avšak pred rozhodnutím vo veci samej okresný súd skúmal, či sú splnené podmienky pre prerušenie konania na základe návrhu navrhovateľa ktorý bol okresnému súdu doručený dňa 05. 03. 2015, a ktorým sa navrhovateľ domáhal zrušenia nariadeného pojednávania, ako aj prerušenia konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, a ktorej dôsledkom by malo byť zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného, je prejednaním veci. Aplikujúc ust. § 103 O. s. p. v spojení s § 104 ods. 1 veta prvá O. s. p., ako aj ust. § 159 ods. 3 O. s. p. okresný súd dospel k záveru, že o totožnom návrhu týkajúcom sa totožných účastníkov konania s uvedením totožných dôvodov, na základe ktorých sa žalobca domáhal prerušenia konania už okresný súd právoplatne rozhodol, a to jeho uznesením č. k. 13C/166/2012-92 zo dňa 07. 10. 2013, ktoré uznesenie bolo potvrdené nadriadeným - Krajským súdom v Banskej Bystrici uznesením č. k. 16Co/1049/2013-112 zo dňa 12. 03. 2014. Okresný súd preto dôvodne v rozhodnutí poukázal na to, že podanie ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu súdu o vylúčení sudcov okresného súdu nie je takým dôvodom, ktorý by zakladal či už obligatórnu povinnosť súdu konanie prerušiť, alebo fakultatívnu možnosť prerušenia konania. Aj odvolací súd pred rozhodnutím vo veci samej skúmal vecnú správnosť rozhodnutia okresného súdu o zastavení konania o návrhu žalobcu zo dňa 05. 03. 2015 na prerušenie konania a dospel k záveru, že o totožnom návrhu týkajúcom sa totožných účastníkov konania s uvedením totožných dôvodov na prerušenie konania už okresný súd právoplatne rozhodol, teda dôvodne okresný súd poukázal na prekážku veci rozsúdenej a konanie o tomto návrhu zastavil. Odvolací súd preto nezistil žiadne procesno-právne ani hmotno-právne pochybenie okresného súdu, potom aj v tomto rozsahu je jeho rozhodnutie v jeho poradí tretom

výroku vecne správne, a ktoré v zmysle § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil. Aj Najvyšší súd SR v obdobnej veci týkajúcej sa tých istých účastníkov ako v tejto veci (sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11. 03. 2013) konštatoval, že sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne, a to len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom objektívne, nezaujato a spravodlivo. Už v tomto rozhodnutí Najvyšší súd SR zdôraznil, že subjektívny názor účastníka konania nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania a výslovne uviedol, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď aj uzn. NS SR sp. zn. 3Nc 14/2010). Vzhľadom aj na tieto skutočnosti považuje odvolací súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania za nedôvodný a rozhodnutie okresného súdu o zastavení konania o tomto návrhu za vecne správny. Zároveň odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu o návrhu na prerušenie konania, ako aj o návrhu vo veci samej na jednom pojednávaní bolo aj v súlade s požiadavkou hospodárnosti konania.

Odvolací súd zároveň preskúmal i rozhodnutie okresného súdu, ktorým bol návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 05. 03. 2015 zamietnutý, pokiaľ tento návrh odôvodnil žalobca tým, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie. Aj pokiaľ ide o tento návrh žalobcu na prerušenie konania, rozhodol o ňom okresný súd aplikujúc ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. vecne správne, preto aj v tomto rozsahu odvolací súd napadnuté rozhodnutie v jeho štvrtom - poslednom výroku potvrdil ako vecne správne. Okresný súd dôvodne poukázal na to, že v konaní, ktoré je vedené pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 sa nerieši žiadna otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie okresného súdu v konaní vo veci samej. Dôvodne konštatoval, že v prejednávanej veci nevyvstala potreba aplikácie unijného práva, v dôsledku toho nemohla v predmetnom konaní nastať ani potreba jeho výkladu. V tomto rozsahu odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia na stranu 22 a 23, kde v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. na odôvodnenie tohto rozhodnutia odkazuje. Na zdôraznenie správnosti tohto rozhodnutia odvolací súd dodáva:

Konanie na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 začalo a návrh fyzickej osoby proti Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR a spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ide teda o skutkovo a právne odlišnú vec, než je konanie v predmetnej veci. Názor okresného súdu, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 sa neriešia žiadne otázky, ktoré by mohli mať význam pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci, je správny. Aj v tomto prípade rozhodnutie okresného súdu o návrhu na prerušenie konania, ako aj o návrhu vo veci samej na jednom pojednávaní bol aj v súlade s požiadavkou hospodárnosti konania.

Odvolací súd ďalej nespochybuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami (ustanoveniami) procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom, a to bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Podľa § 101 ods. 1, 2 O. s. p. účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu. Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Procesný postup okresného súdu, ktorý prejednal vec na nariadenom pojednávaní dňa 12. 03. 2015 bez účasti navrhovateľa, považoval navrhovateľ za rozporný s vyššie uvedeným § 101 ods. 2 O. s. p. majúci za následok odňatie možnosti konať pred súdom. O túto vadu konania ide vtedy, ak súd postupoval v konaní tak, že znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. Takým procesným právom účastníka občianskeho súdneho

konania je aj právo majúce pôvod v samotnej Ústave Slovenskej republiky (čl. 48 ods. 2), aby vec bola prejednaná v jeho prítomnosti. To ale neznamená, že by súd vôbec nemohol rozhodnúť v neprítomnosti účastníka. Súd je ale vždy povinný takúto možnosť účastníkovi poskytnúť. Dôležitý dôvod, pre ktorý sa účastník nemôže zúčastniť pojednávania a žiada z tohto dôvodu o jeho odročenie, musí byť závažný z hľadisk objektívnych a subjektívnych. Súd pri žiadosti o odročenie pojednávania zisťuje, či účastníkom tvrdený dôvod, pre ktorý sa nemôže zúčastniť pojednávania je dôležitý, neumožňujúci mu zúčastniť sa pojednávania a či mohla byť prekážka predvídaná, prípadne odvrátená. Navrhovateľ však Okresnému súdu Zvolen doručil návrh na zrušenie nariadeného pojednávania len z dôvodu, že nesúhlasil s rozhodnutím nadriadeného súdu o tom, či sú sudcovia Okresného súdu Zvolen vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí a domáhal sa prerušenia konania z dôvodu potreby výkladu unijného práva odkazom na konanie vedené pred Okresným súdom Prešov. Netvrdil žiadny dôležitý dôvod, ktorý by mu bránil zúčastniť sa pojednávania nariadeného na 12. 03. 2015, na ktoré mu bolo doručené predvolanie dňa 29. 01. 2015 (viď doručka na č. l. 161 spisu). Navrhovateľom tvrdený dôvod, pre ktorý by nemal okresný súd pojednávať, správne prvostupňový súd vyhodnotil ako nebrániaci pojednávaniu veci vzhľadom na to, že o námietke zaujatosti proti sudcom Okresného súdu Zvolen už v tom čase nadriadený súd právoplatne rozhodol a ďalší dôvod pre prerušenie konania nepovažoval za dôvodný. Vzhľadom na tieto zistenia odvolací súd dospel k záveru, že postup okresného súdu, ktorý prejednal a rozhodol vec v neprítomnosti navrhovateľa, bol v súlade s § 101 ods. 2 O. s. p. a nie je možné ho hodnotiť ako nesprávny, t. j. taký, ktorým by sa navrhovateľovi odňala možnosť konať pred súdom v zmysle § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p.

Účasť na pojednávaní je právo, ktoré v prejednávanej veci navrhovateľom a jeho právnym zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval iný dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k nežiaducim prietahom v konaní, ktorých tvrdená existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného navrhovateľom v návrhu.

Navrhovateľ mal možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne konanie, najmä sa nedôvodne nezúčastnil pojednávania dňa 12. 03. 2015, ak bolo predvolanie tak navrhovateľovi ako aj jeho právneho zástupcu doručené dňa 29. 01. 2015, teda s dostatočným predstihom. Navrhovateľ, ako i jeho právny zástupca mal dostatočný čas na prípravu pojednávania a zároveň možnosť oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, vrátane podaní odporcu.

V žiadnom prípade neobstojí ani ďalšie tvrdenie navrhovateľa, ak uvádza, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Uvedené je v úplnom rozpore s vyššie uvedenými skutočnosťami, ak okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný. Navrhovateľovi teda nebolo žiadnym postupom okresného súdu odňaté právo zúčastniť sa verejného pojednávania, prípadne sa oboznámiť s obsahom spisu, listinnými dôkazmi, vyjadreniami odporcu a podobne (viď aj ust. § 44 ods. 1 O. s. p.).

Z obsahu spisu a odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením sa s exekučnými spismi Okresného súdu Zvolen sp. zn. 11Er/2995/2004, 11Er/99/2004, 11Er/2283/2006, 11Er/1101/2005, 11Er/695/2006, 11Er/1563/2005, 11Er/1365/2004, 11Er/908/2005, 11Er/415/2004, 11Er/1051/2004, ktoré ako jediný dôkaz výslovne žiadal aj navrhovateľ, a ktoré spisy boli aj v rámci exekučných konaní k dispozícii navrhovateľovi ako oprávnenému. Navrhovateľ práve vychádzajúc z obsahu týchto exekučných spisov vychádzal aj pri podaní návrhov na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Vyjadrenie odporcu zo dňa 15. 05. 2013, ktoré bolo totožné vo všetkých ostatných pripojených konaniach vedených pred Okresným súdom Zvolen č. k. 13C/166/2012, 13C/167/2012, 13C/168/2012, 13C/169/2012, 13C/170/2012, 13C/171/2012, 13C/172/2012, 13C/173/2012, 13C/174/2012, 13C/175/2012 bolo navrhovateľovi doručené dňa 28.. 05. 2013 (viď doručka na č. l. 42 spisu), pričom k verejnému vyhláseniu rozsudku došlo až na pojednávaní dňa 12. 03. 2015. Navrhovateľ mal preto aj v tomto prípade dostatočný časový priestor oboznámiť sa s argumentáciou protistrany a prípadne sa k nej vyjadriť priamo na pojednávaní, ak by využil svoje vyššie uvedené práva, najmä oboznámiť sa s vyššie uvedeným exekučným spisom, ako aj s písomným podaním odporcu, a adekvátne naň včas reagovať pred rozhodnutím vo veci samej. Okresný súd neporušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces.

I keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej v texte len „dohovor“) zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava SR neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a záver o tom, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníkov konania. Treba dodať, že aj podľa judikatúry ústavného súdu nepatrí do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Keďže odvolací súd má za to, že navrhovateľovi nebolo žiadnym spôsobom odňaté právo konať pred súdom, resp. jeho právo na kontradiktórny súdny proces a súčasne vo veci rozhodol zákonný a nestranný sudca, prejednal následne rozhodnutie okresného súdu vo veci samej.

Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku navrhovateľa bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nerozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci k prieťahom nedošlo, nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci považoval za nadbytočné.

Podľa § 44 ods. 6 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, Exekučný poriadok v znení účinnom do 31. 08. 2005, ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 238 ods. 1 Exekučného poriadku (prechodné a záverečné ustanovenia účinné od 01. 09. 2005) konania začaté pred 01. 09. 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. 08. 2005, ak ods. 2 neustanovuje inak.

Podľa § 238 ods. 2 Exekučného poriadku, ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 sa použijú aj na konanie začaté pred 01. 09. 2005.

Podľa § 44 ods. 7 Exekučného poriadku účinného do 30. 11. 2006 oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 44 ods. 10 (do 31. 12. 2014 ods. 8 Exekučného poriadku) oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 44 ods. 11 Exekučného poriadku súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa ods. 10 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Právny záver okresného súdu o tom, že právna úprava účinná v čase, kedy exekučný súd rozhodoval v exekučných konaniach sp. zn. 11Er/2995/2004, 11Er/99/2004, 11Er/1101/2005, 11Er/695/2006, 11Er/1563/2005, 11Er/1365/2004, 11Er/908/2005, 11Er/415/2004 a 11Er/1051/2004 o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora na vykonanie exekúcie neustanovovala povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného, teda, že v exekučnom konaní nedošlo k žiadnym prieťahom, keďže exekučný súd konal v predmetnej veci priebežne, pričom všetky vykonávané úkony smerovali k rozhodnutiu o návrhu oprávneného a boli vykonané v súlade s Exekučným poriadkom, v dôsledku čoho nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, je vecne správny. Okresný súd jednoznačne poukázal na to, že po podaní návrhu oprávneného na zmenu exekútora (02. 11. 2009) následne realizoval exekučný súd postup v zmysle § 44 Exekučného poriadku. Exekučný súd teda aj podľa odvolacieho súdu konal bez zbytočných prieťahov na jeho strane a okresný súd dôvodne nevzhliadol žiadne prieťahy v postupe súdu, ktoré by bolo možné posúdiť ako jeho nesprávny úradný postup.

Aj odvolací súd poznamenáva, že doba rozhodovania o návrhu oprávneného v trvaní niekoľkých mesiacov nie je neprimeraná, najmä s prihliadnutím na okolnosti daného prípadu, keď tak okresnému ako aj odvolaciemu súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že navrhovateľ podával návrh na zmenu exekútora hromadne, teda v rovnakom čase zaťažil všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom na čo musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho návrhu bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom. Je preto zrejmé, že vyššie uvedené doba v trvaní niekoľkých mesiacov je možné považovať za akceptovateľnú. Ústavný súd SR vo vyššie uvedenom rozhodnutí poukazuje na svoju dovtedajšiu judikatúru, podľa ktorej nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, resp. právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vyslovil, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama o sebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (napr. I. ÚS 42/01). V prejednávanom prípade nedošlo k žiadnym prieťahom v konaní zo strany exekučného súdu a vydanie rozhodnutia o zmene súdneho exekútora po niekoľkých mesiacoch od doručenia tohto návrhu na exekučný súd je v súlade s právom navrhovateľa na spravodlivý súdny proces bez zbytočných prieťahov.

Naviac odvolací súd zdôrazňuje, že účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie aj v prípade zmeny exekútora zostávajú zachované, a to bez ohľadu na skutočnosť, či došlo k zmene súdneho exekútora a kedy k uvedenej zmene došlo.

V rámci postupu exekučného súdu v prejednávaných exekučných konaniach nedošlo k zbytočným prieťahom v konaní, ak bola exekúcia zastavená, čím odpadol predmet rozhodnutia o osobe exekútora. Naviac, účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie by aj v prípade zmeny exekútora zostali zachované bez ohľadu na skutočnosť, kedy k uvedenej zmene exekútora došlo. Vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré navrhovateľ iniciuje pred okresným súdom je ústavne akceptovateľná, aj relatívne dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie úkonu súdu (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 606/2012, II. ÚS 245/2013). Odvolací súd k argumentácii navrhovateľa dodáva, že ani prípadné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno posudzovať izolovane oddelene od ostatných okolností, ktoré v danej veci mali vplyv na rozhodnutie súdu o zmene súdneho exekútora. Je potrebné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu tak, ako to učinil okresný súd. Odvolací súd súhlasí s názorom okresného súdu, že nebolo hospodárne rozhodnúť o návrhu na zmenu exekútora skôr, než súd vyriešil podstatnú otázku prípustnosti samotnej exekúcie.

Všeobecne v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Pod termín „postup“ možno subsumovať ako (činnosť) štátneho orgánu, tak aj jeho nekonanie (nečinnosť alebo opomenutie), vid' aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 24/2004. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom je v sústave práva zaradená do občianskoprávného zodpovednostného systému; ide o občianskoprávnu zodpovednosť osobitného druhu upravenú samostatným zákonom. Ide o zodpovednosť objektívnu bez zreteľa na zavinenie, nemožno sa jej zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné, teda kumulatívne splnenie všetkých troch základných predpokladov je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu, a to nesprávneho úradného postupu, nie je dôvodné skúmať existenciu vzniku škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ak jeden z predpokladov nevyhnutný pre vznik zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, preukázaný, a naopak, vykonané dokazovanie preukázalo, že okresný súd v exekučnom konaní postupoval plynulo a bez prieťahov, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Okresný súd preto dôvodne aj s prioritou na hospodárnosť konania ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti neskúmal.

Navrhovateľ však nijako nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia návrhu. Napriek tomu odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Ak navrhovateľ na záver namietal, že súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti a v odôvodnení rozhodnutia sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného), potom je zrejmé, že v tejto časti sa odvolanie netýka napadnutého rozhodnutia okresného súdu, nakoľko tento v odôvodnení svojho rozhodnutia sa predpokladom vzniku a existencie škody žiadnym spôsobom nezaoberal. Okresný súd vyhodnotil, že nedošlo k naplneniu jedného z troch kumulatívnych predpokladov pre vznik zodpovednosti odporcu za vzniknutú škodu navrhovateľovi, a to existencia nesprávneho úradného postupu zo strany súdu, ktorého postupom mu škoda mala vzniknúť. Ak teda následne navrhovateľ tvrdil, že odôvodnenie rozsudku je nepreskúmateľné, nakoľko z neho nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, jeho tvrdenie neobstojí, ak sa okresný súd v odôvodnení rozhodnutia týmto predpokladom vôbec nezaoberal, teda v žiadnom prípade nie je dôvodná námietka navrhovateľa týkajúca sa jeho nepreskúmateľnosti, či dokonca arbitrárnosti. V tomto rozsahu zrejme navrhovateľ podal odvolanie vo vzťahu k úplne inému rozhodnutiu a uvedené sa týka i argumentov ohľadne námietok vo vzťahu k nemajetkovej ujme, ku ktorej malo dôjsť na strane navrhovateľa. V tomto rozsahu je práve odvolanie nepreskúmateľné a nezrozumiteľné, ak poukazuje na skutočnosti, ktoré z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nevyplývajú.

Ak navrhovateľ v odvolaní okresnému súdu vytýka, že tento nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, je nevyhnutné zdôrazniť, že okresný súd zamietol návrh navrhovateľa, nakoľko nemal za preukázaný jeden z kumulatívne vyžadovaných zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupným postupom. Preto v dôsledku, že sa otázkou vzniku a výšky škody okresný súd dôvodne nezaoberal, by vykonanie dokazovania ohľadne výšky škody znaleckým posudkom bolo nadbytočné, nehospodárne a neúčelné. Odvolací súd nepovažoval ani túto námietku navrhovateľa za dôvodnú.

Taktiež nie je možné uznať argument odvolateľa, že okresný súd bol povinný o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke rozhodnúť pred samotným rozhodnutím vo veci samej osobitným rozhodnutím, nakoľko takáto povinnosť (rozhodnúť osobitným uznesením, a nie samostatným výrokom) okresnému súdu zo žiadneho z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva. Naopak, okresný súd sa dôvodne návrhom na prerušenie konania zaoberal, tento posúdil, právne vyhodnotil a jeho rozhodnutie o tomto návrhu na pojednávaní je aj v súlade s požiadavkou hospodárnosti konania.

Okresný súd sa správne v odôvodnení rozhodnutia zameril len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd - prvostupňový súd, nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Okresný súd stručne a jasne objasnil skutkový, ako i právny základ rozhodnutia, ktorý postačuje pre záver o tom, že nárok navrhovateľa nie je dôvodný.

Vzhľadom na tieto dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa, a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, a to vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2 O. s. p.). Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ust. § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní a súčasne dôvodne aplikoval ust. § 151 O. s. p..

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v odvolacom konaní. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný a odporca si napriek úspechu v odvolacom konaní náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O. s. p.), tieto mu zo spisu nevyplývajú, preto odvolací súd odporcovi ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.